

РЕШЕНИЕ

№ 506

гр. София, 21.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**СОФИЙСКИ ОКРЪЖЕН СЪД, I ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ
СЪСТАВ**, в публично заседание на двадесет и седми септември през две
хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Дора Д. Михайлова
Членове: Росина Н. Дончева
АдриА. Ат. Велева

при участието на секретаря Цветанка П. Младенова Павлова
като разгледа докладваното от Дора Д. Михайлова Въззивно гражданско дело
№ 20231800500443 по описа за 2023 година

С Решение № 260105/03.12.2021 г., постановено по гр. д.
№ 496/2019 г. по описа на РС – Своге, поправено с решение
от 03.04.2023 г., е признато за установено по иск с правно
основание чл. 124, ал. 1 ГПК, предявен от А. А. С. срещу Н.
С. Н., И. В. К., Е. В. Т., Р. И. К., И. Б. З., М. Б. З., М. С. К., Д.
Е. З., Г. Е. З. и К.Ф., че А. А. С. е собственик на 164 819/207
360 идеални части от правото на собственост върху овощна
градина с площ от 1 447 кв.м., имот № по картата на
земището на с. В. Т., общ. С.; ливада с площ от 675 кв. м.,
имот № в земището на с. В. Т., общ. С.; и урегулиран
поземлен .-..., кв. .. от ПУП на с. В. Т., целият с графично
измерена площ от 1 400 кв.м., заедно с построената в имота
масивна жилищна сграда, със застроена площ от 66 кв. метра.
За разликата относно останалите 42 541/207 360 идеални
части искът е отхвърлен. С този съдебен акт е допуснато да
се извърши съдебна делба между Н. С. Н., И. В. К., Е В Т, Р.

И. К., И. Б. З., М. Б. З., Д. Е. З., Г. Е. З., К. Ф. и А. А. С. на следните съсобствени недвижими имоти: овощна градина с площ от 1 447 кв. м., имот № по картата на землището на с. В. Т., общ. С.; ливада с площ от 675 кв.м., имот № в землището на с. В. Т., общ. С.; урегулиран поземлен .-..., кв. .. от ПУП на с. В. Т., целият с графично измерена площ от 1 400 кв. м., заедно с построената в имота масивна жилищна сграда, със застроена площ от 66 кв.м., при следните права: 164 819/207 360 идеални части за А. С., 6 418/207 360 идеални части за Н. Н., 3 018/207 360 идеални части за Р. К., 6 789/207 360 идеални части за И. К., 6 789/207 360 идеални части за Е. Т., 5 615/207 360 идеални части за И. З., 5 615/207 360 идеални части за М. З., 4 441/207 360 идеални части за Д. З.; 1 508/207 360 идеални части за Г. З. и 2 348/207 360 идеални части за К. Ф.. Искът за делба срещу М. С. К. е отхвърлен. С решението Н. С. Н. е осъдена да заплати на А. А. С. направените по делото разноски в размер на 415, 04 лева според уважената част от установителния иск за собственост, а А. А. С. е осъдена да заплати на Н. С. Н. направените по делото разноски в размер на 61, 56 лева според отхвърлената част от установителния иск за собственост.

С Определение № 8/05.05.2022 г., постановено по гр. д. № 496/2019 г. по описа на РС – Своге, съдът е отхвърлил молбата на Н. С. Н. за изменение на основното решение в частта относно разноските.

Подадена е въззивна жалба от А. А. С. срещу онази част от Решение № 260105/03.12.2021 г. по гр. д. № 496/2019 г. по описа на РС – гр. Своге, в която съдът е отхвърлил предявения от нея иск за установяване правото ѝ на собственост за разликата над признатите 164 819/207 360 ид. ч. върху процесните три имота, както и в частта, в която искът за делба е уважен. Във въззивната жалба се твърди, че съдът е постановил решението по извършване на делбата при нередовност на исковата молба, изразяваща се в непосочване от ищцата на квотите в съсобствеността за всеки един от

съделителите. Счита решението за необосновано, тъй като в противоречие със събраните по делото доказателства районният съд не е приел, че в нейна полза е изтекла придобивна давност за онези идеални части от собствеността върху имотите, които не се включват в предмета на разпоредителните сделки, сключени с част от съделителите. При условията на евентуалност счита, че квотите на страните са определени неправилно, тъй като съдът не е отредил за съделителя К. Ф. дял от наследството на починалия през 2017 г. П. С. М.. Искането е за отмяна на решението в обжалваните части и постановяване на нов акт по същество, в който искът за делба бъде отхвърлен, а установителният иск – уважен изцяло. При условията на евентуалност искането е за отмяна на решението в частта по определяне квотите на страните и постановяване на нов акт по същество, с който тези квоти бъдат съобразени с действителните права на всички страни в съсобствеността.

Въззиваемата стрА. Н. С. Н. оспорва въззивната жалба с искане за потвърждаване решението на районния съд.

Въззиваемата стрА. Е. В. Т., действаща чрез особен представител, счита въззивната жалба за основателна.

ОстА.лите съделители не са депозирали писмени отговори.

Окръжният съд е сезиран и с частна жалба от Н. С. Н. срещу определение № 8 от 05.05.2022 г., с което съдът е отхвърлил молбата ѝ за изменение на решението в частта за разноските. Искане се отмяна на това определение и присъждане сторените от нея в производството пред районния съд разноски.

Насрещната по частната жалба стрА. – А. С. я оспорва.

Съдът, като прецени доводите на страните, прие следното.

Във въззивА.та жалба се твърди, че исковата молба е нередовна, тъй като ищцата не е посочила квотите в съсобствеността за всеки един от съделителите.

Възражението е неоснователно. От значение за редовното учредяване на делбения исков процес е посочването от ищеца на онези юридически факти, от които се твърди да е възникнала съсобствеността върху вещта. Определянето на квотите в имуществената общност е дейност по прилагане на правните норми и не е твърдение за факт, условие за редовност на исковата молба.

Страните са наследници по закон на С. М. Л., починал на 19.04.1973 г., когато бил прекратен бракът му с К. П. Л., починала през 2008 година. От брака на К. П. Л. и С. М. Л. е родена В. С. А., починала през 1989 г., чийто единствен наследник по закон е дъщеря ѝ А. А. С.. В. С. А. е еднокръвна сестра на останалите пет деца на С. М. Л. - А. С. М., починал през 1981 г., неженен и без деца, Д. С. П., В. С. М., П. С. М., починал през 2017 г., неженен и без деца, и ищцата Н. С. Н.. Д. С. П., дъщеря на С. М. Л., е починала през 2000 г., оставяйки за наследници по закон сина си Р. И. К. и внуците си И. В. К. и Е. В. Т., деца на починалия преди Д. С. П. неин син В. И. К. (чл. 10, ал. 1 ЗН). В. С. М., дъщеря на С. М. Л., е починала през 1993 г., оставяйки за наследници по закон внуците си И. Б. З. и М. Б. З., деца на починалия преди В. С. М. неин син Б. Г. З. (чл. 10, ал. 1 ЗН), както и синовете си Р. Гев З., починал през 2003 г. и оставил за наследник по закон единствено съпругата си Л. С. З. (починала през 2010 г. и оставила за наследник по закон своя брат М. С. К.), и Е. Г. З., който умира през 1998 г. и оставя следните наследници по закон – съпругата си К. Ф. и децата си Д. Е. З. и Г. Е. З.. Тези факти се установяват от удостоверение за наследници № 50/30.07.2019 г. по описа на кметство с. В. Т., община С..

От нотариален акт за продажба на недвижим имот №/.... г. се установява, че на 02.03.1946 г. по време на брака си С. М. Л. и К. П. Л. закупили празно дворно място в с. Р., м. „Л. – С. – Д.“, с площ от около 8 дка, при съсед: братя К., братя Г., дере, железопътна линия С. – В. при гара в Е. П. и братя М. Страните не спорят, че процесните три имота – имот с идентификатор по КKKP на с. В. Т., община С.,

описан в исковата молба като ливада с площ от 675 кв. м., имот № в землището на с. В. Т., общ. С.; имот с идентификатор по КККР на с. В. Т., община С., описан в исковата молба като овощна градина с площ от 1 447 кв.м., имот № по картата на землището на с. В. Т., общ. С.; и урегулиран поземлен .-..., кв. .. от ПУП на с. В. Т., целият с графично измерена площ от 1 400 кв.м., са части именно от имота, предмет на нотариален акт за продажба на недвижим имот № ../.... година. В този смисъл са и уточненията на исковата молба в хода на производството по в. гр. д. № 903/2022 г. по описа на СОС и изявленията на процесуалния представител на ищцата в проведеното пред въззивния съд на 08.03.2023 г. открито съдебно заседание.

По делото липсва спор, че в .-..., кв. .. от ПУП на с. В. Т., в периода 1947 г. – 1955 г. наследодателят С. М. Л. и съпругата му К. П. Л. построили жилищната сграда, предмет на делбата.

С договор от 25.01.1957 г. с нотариална заверка на подписите съпрузите С. М. Л. и К. П. Л. постигнали съгласие относно разделянето на имота, който закупили през 1946 г. и по-късно застроили. Този договор не е породил вещно действие между страните, тъй като по силата на чл. 103 СК от 1968 г. (отм.) на тази съсобственост е придаден неделим характер.

С договор за прехвърляне на недвижим имот срещу задължение за гледане и издръжка, оформен с нотариален акт № ../.... г., К. П. Л. е прехвърлила на А. А. С. правото на собственост върху $\frac{1}{2}$ ид. част от собствеността върху делбеното дворно място и построената в него едноетажна жилищна сграда. Предмет на договора е и празно място с площ от 665 кв. м., находящо се в землището на с. В. Т., извън строителните граници на населеното място, при граници и съседи: парцел . – ..., парцел .. - ..., и двата в кв. ..по плана на селото, дере и улица. За да установи собствеността си върху имотите, предмет на разпоредителната сделка, прехвърлителят К. П. Л. е представила нотариален акт за продажба на недвижим имот № ../.... година. Съпоставяйки описанието на имота по пункт втори от договора за прехвърляне на недвижим имот срещу задължение за гледане и издръжка, оформен с нотариален акт № ../.... г., с характеристиките на делбения имот с идентификатор по КККР на с. В. Т., община С., описан

в исковата молба като ливада с площ от 675 кв. м., имот № в землището на с. В. Т., общ. С., съдът достига до извод, че предмет на сделката е именно един от земеделските имоти, възстановен на наследниците на С. М. Л. по административен ред 13 години по-късно. Към датата на сключване на договора за прехвърляне на недвижимия имот срещу задължение за издръжка и гледане - 14.07.2000 г. – прехвърлителят К. П. Л. не е била носител на каквато и да е идеална част от правото на собственост върху този земеделски имот, тъй като реституционната процедура по реда на ЗСПЗЗ приключва след смъртта ѝ.

С Решение № 9000 – А от 29.01.2013 г. на ОСЗ – гр. С. на наследниците на С. М. Л. е възстановено правото на собственост в съществуващи (възстановими) стари реални граници на процесните два земеделски имота - имот с идентификатор по КKKP на с. В. Т., община С., описан в решението на административния орган като ливада с площ от 675 кв. м., имот № в землището на с. В. Т., м. „Л. р.“, общ. С.; и имот с идентификатор по КKKP на с. В. Т., община С., описан в решението като овощна градина с площ от 1 447 кв.м., имот № по картата на землището на с. В. Т., общ. С., същата местност.

Преди възстановяване на наследниците на С. М. Л. на собствеността върху тези имоти, на 04.10.2010 г., умира Л. С. З., единствен наследник по закон (съпруга) на починалия през 2003 г. син на В. С. М. (една от дъщерите на С. М. Л.) Р. Г. З.. Видно от представеното по делото саморъчно завещание, Л. С. З. е завещала на А. А. С. полагащия ѝ се дял от имота в с. В. Т. С оглед характера на разпореждането с конкретен имот настоящият въззивен състав приема, че се касае до завет по смисъла на чл. 16, ал. 2 ЗН. За разлика от универсалното завещание, което придава качество на наследник на облагодетелстваното лице, по силата на частното завещателно разпореждане по чл. 16, ал. 2 ЗН бенефициерът става собственик на завещаното имущество при откриване на наследството. Заветът не може да породи правно действие на

основание чл. 19, ал. 1 ЗН, ако завещаната вещ не се намира в патримонума на завещателя в момента на смъртта му. Ето защо от значение за признаване правата на заветника, когато заветът се отнася за отнети земеделски земи, които подлежат на възстановяване по реда на ЗСПЗЗ, не е моментът на съставяне на завещанието, а на откриване на наследството, защото, ако към този момент е приключила реституционната процедура по ЗСПЗЗ, земеделската земя се е върнала в патримониума на наследодателя и разпоредбата на чл. 19, ал. 1 ЗН е неприложима. Следователно заветът на земеделски имот произвежда правно действие, ако към датата на смъртта на завещателя имотът вече е бил негова собственост въз основа на влязло в сила решение на ОСЗ за възстановяване на собствеността, породило конститутивно действие, независимо, че към датата на извършване на завета реституционната процедура все още не е била приключила /Решение № 140 от 8.06.2012 г. на ВКС по гр. д. № 932/2011 г., I г. о., ГК, и т. 3 от ТР № 1 от 19.05.2004 г. на ВКС по гр. д. № 1/2004 г., ОСГК/. В настоящия случай е несъмнено, че към момента на откриване на наследството на Лидия С.а З. – 04.10.2010 г. - никакви ид.ч. от процесните земеделски имота не са били нейна собственост, доколкото процесното решение на ОСЗ - С. за възстановяване на собствеността е постановено и влязло в сила повече от 2 години по-късно. По силата на завета след смъртта на Л. З. към А. С. са преминали само 22/972 ид. ч. (2/3 от 11/324 ид. ч. – чл. 9, ал. 2 ЗН) от правото на собственост върху дворното място и построената в него къща, което е запазило селищния си характер. Със смъртта на Р. Г. З. през 2003 г. остА.лата 1/3 от наследството му преминава по правилото на чл. 9, ал. 2 ЗН към И. Б. З. и М. Б. З. (деца на починалия през 1990 г. брат на Р. З. Б. Г. З.), както и Д. Е. З. и Г. Е. З. (деца на починалия през 1998 г. брат на Р. З. Емил Г.ев З.), при равни права – по 11/3 888 ид. части за всеки от тях.

С договор за продажба на недвижим имот от 15.11.2013 г., оформен с нотариален акт № .../.... г., ищцата Н. С. Н.

прехвърлила на съделителя А. А. С. 1/10 ид. ч. от правото на собственост върху трите делбени имота.

С договор за продажба на недвижим имот от 10.10.2014 г., оформен с нотариален акт № ../.... г., съделителят Р. И. К. се съгласил да прехвърли на съделителя А. А. С. 11/120 ид. ч. от правото на собственост върху трите делбени имота, а Г. Е. З. - 3/120 ид. части от същите имоти.

От показанията на свидетелите М. И. и С. Г., събрани в производството пред районния съд, които въззивният съд като единни и безпротиворечиви кредитира изцяло, се установява, че след смъртта на К. Л. през 2008 г. единствено А. С. ползвала имота в с. В. Т., в който била построена и делбената къща. А. С. ремонтирала покрива на сградата, укрепила стените, както и втория етаж, изградила баня и тоалетна в имота. Тя отглеждала различни култури в имота и събирала плодовете от тях.

При тези факти въззивният съд прие от правна страна следното.

Решението на районния съд е валидно и допустимо.

Бракът между С. М. Л., починал на 19.04.1973 г., и К. П. Л. е прекратен при действието на СК от 1968 г. (отм.). Съгласно чл. 14, ал. 7, изр. 2 СК от 1968 г. (отм.) преживялата съпруга, която наследява заедно с децата на починалия, не получава дял от частта на починалия съпруг от общото имущество. Ето защо след смъртта на С. Л. съпругата му К. притежава само своята 1/2 ид. ч. от имота, а шестте му деца наследяват другата 1/2 ид. ч., т. е. всяко от децата по 1/12 ид. част. Със смъртта на А. С. М. през 1981 г. неговата 1/12 ид. част от наследството на С. М. Л. преминава към наследниците му по закон – брат му П., сестрите му В., Д. и Н. и към еднокръвната му сестра В. А. при следните права – по 1/54 ид. ч. за брат му П. и за всяка от сестрите му В., Д. и Н. и 1/108 ид. ч. за В. С. А. (чл. 8, ал. 3 ЗН). Със смъртта на В. С. А., починала през 1989 г., А. А. С. придобива общо 10/108 ид. части от наследството на С. Л. (1/12 ид. ч. с настъпване на

смъртта му и 1/108 г. ид. ч. от А. С. М. По силата на сключения през 2000 г. договор за прехвърляне на недвижим имот срещу задължение за гледане и издръжка, оформен с нотариален акт № ../.... г., А. А. С. придобива от К. Л. още ½ ид. част от собствеността, но само върху делбеното дворно място и построената в него едноетажна жилищна сграда. С влизане в сила на Решение № 9000 – А от 29.01.2013 г. на ОСЗ – гр. С. А. С. придобива по наследство от своята баба К. ½ ид. ч. от правото на собственост върху реституираните имоти. Със смъртта на П. С. М. през 2017 г. тя придобива по силата на законово наследствено правоприемство още 11/756 ид. части от правото на собственост върху дворното място и двата земеделски имота. Както бе посочено по-горе, по силата на завета от Л. С. А. С. получава още 22/972 ид. ч. от правото на собственост върху дворното място и построената в него къща.

Със смъртта на В. С. М. през 1993 г. притежаваните от нея общо 11/108 ид. части (1/12 ид. ч. от баща ѝ С. Л. и 1/54 ид.ч. от брат ѝ А. М.) преминават по силата на законово наследствено правоприемство към внуците ѝ И. Б. З. и М. Б. З. в размер от по 11/648 ид. ч., деца на починалия преди В.С. М. неин син Б. Г. З. (чл. 10, ал. 1 ЗН), както и към синовете ѝ Р. Г. З. – 11/324 ид. ч., починал през 2003 г. и оставил за наследник по закон единствено съпругата си Л. С. З. (починала през 2010 ч. и оставила за наследник по закон своя брат М. С. К.), и Е. Г. З., който умира през 1998 г. и оставя следните наследници по закон – съпругата си К. Ф. и децата си Д. Е. З. и Г. Е. З., всеки от които получава по 11/972 ид. ч. от наследството на Е. З..

Със смъртта на Д. С. П., дъщеря на С. М. Л., починала през 2000 г., притежаваните от нея общо 11/108 ид. ч. (1/12 ид. ч. от баща ѝ С. Л. и 1/54 ид.ч. от брат ѝ А. М.) преминават по силата на законово наследствено правоприемство към сина ѝ Р. И. К., който получава 11/216 ид. ч., и към внуците ѝ И. В. К. и Е. В. Т., деца на починалия преди Д. С. П. неин син В. И. К. (чл. 10, ал. 1 ЗН), в размер на от по 11/432 ид. ч. за

всеки от тях.

С възстановяване правото на собственост върху земеделските земи в полза на наследниците на С. М. Л. правата им в съсобствеността върху тези два имота е както следва – за А. А. С. 64/108 ид. ч. , за Н. С. Н. – 11/108 ид. ч., за И. В. К. 11/432 ид. ч., за Е. В. Т. 11/432 ид. ч., за Р. И. К. 11/216 ид. ч., за И. Б. З. 77/3 888 ид. ч. (11/3 888 ид. ч. тя наследява на основание чл. 9, ал. 2, изр. 1 ЗН от Р. Гев З., който умира през 2003 г., женен, без деца), за М. Б. З. 77/3 888 ид. ч. (11/3 888 ид. ч. тя наследява на основание чл. 9, ал. 2, изр. 1 ЗН от Р. Г. З., който умира през 2003 г., женен, без деца), за М. С. К. 22/972 ид. ч., за П. С. М. 11/108 ид. ч., за Д. Е. З. – 55/3 888 ид. ч. (11/3 888 ид. ч. тя наследява на основание чл. 9, ал. 2, изр. 1 ЗН от Р. Г. З., който умира през 2003 г., женен, без деца), за Г. Е. З. 55/3 888 ид. ч. (11/3 888 ид. ч. той наследява на основание чл. 9, ал. 2, изр. 1 ЗН от Р. Гев З., който умира през 2003 г., женен, без деца) и за К. Ф. 11/972 ид. части.

Със сключване на договора за продажба, оформен с нотариален акт № .../.... г., Н. С. Н. се разпорежда в полза на А. С. в пълен обем с притежаваните от нея към този момент 11/108 идеални части от правото на собственост върху двата земеделски имота и застроеното дворно място. Със сключване на този договор участието на А. С. в имуществената общност е с 75/108 ид. части от земеделските земи и 299/486 идеални части от правото на собственост върху застроеното дворно място (в тези идеални части се включват и придобитите по силата на завета от Л. С. З. 22/972 ид. ч.). През 2017 г. с откриване на наследството на П. С. М. Н. С. Н. придобива 11/378 ид. ч. от правото на собственост върху двата земеделски имота и върху дворното място.

Със сключване на договора за продажба, оформен с нотариален акт №/.... г., Р. И. К. и Г. Е. З. се разпореждат в полза на А. С. в пълен обем с притежаваните от тях към този момент 11/216 идеални части (за Р. И. К.) и 55/3 888 идеални

части (за Г. Е. З.) от правото на собственост върху двата земеделски имота и застроеното дворно място. Независимо, че в договора е посочено, че волята на страните е да бъдат прехвърлени съответно 11/120 ид. ч. и 3/120 ид. ч., по силата на правилото, че никой не може да прехвърли повече права отколкото самият той притежава (*nemo dat quod non habet*), договорът е произвел транслативен ефект само относно онова, което продавачът е притежавал. По този начин със сключване на този договор участието на А. С. в имуществената общност е с 2 953/3 888 ид. части от земеделските земи и 3 041/3 888 идеални части от правото на собственост върху застроеното дворно място. През 2017 г. с откриване на наследството на П. С. М. Р. И. К. и Г. Е. З. придобиват следните ид. ч. от правото на собственост върху двата земеделски имота и върху дворното място - Р. И. К. придобива 11/756 ид. ч., а Г. Е. З. – 11/1512 ид. части.

С откриване наследството на П. С. М. през 2017 година притежаваните от него общо 11/108 ид. части от правото на собственост върху трите имота преминават по силата на законово наследствено правоприемство към страните при следните права: А. С. получава 11/756 ид. части, Н. С. Н. получава 11/378 ид. части, И. В. К. – 11/1512 ид. части, Е. В. Т. – 11/1512 ид. части, Р. И. К. – 11/756 ид. части, И. Б. З. – 11/1512 ид. части, М. Б. З. – 11/1512 ид. части, Д. Е. З. – 11/1512 ид. части, Г. Е. З. – 11/1512 идеални части. К. Ф. не получава дял от наследството на П. С. М., тъй като по силата на чл. 10, ал. 2 ЗН починалите преди наследодателя или недостойни негови братя и сестри се заместват само от своите деца или внуци. В. С. М. е сестра на П. С. М. и е починала преди него, а именно през 1993 г. (П. умира през 2017 г.). Тъй като към 2017 г. синът ѝ Е. Г. З. е починал, по правилото на чл. 10, ал. 2 ЗН тя се замества само от внуците си Д. Е. З. и Г. Е. З.. Ето защо възражението във въззивната жалба е неоснователно. В този смисъл в съсобствеността върху двата земеделски имота участват А. С., Н. С. Н., И. В. К., Е. В. Т., Р. И. К., И. Б. З., М. Б. З., М. С. К., Д. Е. З., Г. Е. З. и К. Ф. при

следните права: за А. С. – 21 067/27 216 ид. ч., за Н. С. Н. – 11/378 ид. ч., за И. В. К. – 99/3 024 ид. части, за Е. В. Т. – 99/3 024 ид. части, за Р. И. К. – 11/756 ид. ч., за И. Б. З. – 737/ 27 216 ид. ч., за М. Б. З. - 737/ 27 216 ид. ч., за М. С. К. – 22/ 972 ид. ч., за Д. Е. З. – 583/27 216 ид. ч., за Г. Е. З. – 11/1 512 ид. ч., и за К. Ф. – 11/972 ид. части. При привеждане на стойностите под общ знаменател – 75 278 149 632 квотите на страните се изразяват в следните дроби: за А. С. – 58 270 310 784/75 278 149 632 ид. ч., за Н. С. Н. – 2 190 633 984/75 278 149 632 ид. ч., за И. В. К. – 2 464 463 232/75 278 149 632 ид. части, за Е. В. Т. – 2 464 463 232/75 278 149 632 ид. части, за Р. И. К. – 1 095 316 992/75 278 149 632 ид. ч., за И. Б. З. – 2 038 506 624/75 278 149 632 ид. ч., за М. Б. З. - 2 038 506 624/75 278 149 632 ид. ч., за М. С. К. – 1 703 826 432/75 278 149 632 ид. ч., за Д. Е. З. – 1 612 550 016/75 278 149 632 ид. ч., за Г. Е. З. – 547 658 496/75 278 149 632 ид. ч., и за К. Ф. – 851 913 216/75 278 149 632 ид. части.

Това е вярното съотношение на притежаваните от страните права върху земеделските земи, като въззивният съд е длъжен да се съобрази и с формираната с влизане в сила на решението на районния съд сила на пресъдено нещо относно признатите на А. С. 164 819/207 360 идеални части от правото на собственост върху земеделските земи (приведени до десетична дроб, приетите от районния съд идеални части са приблизително 0.8 ид. ч., в какъвто смисъл е и изводът на въззивния съд - 58 270 310 784/75 278 149 632 ид. ч. са всъщност 0.8 ид. ч. – след закръгляне до десетичния знак на 0.774).

В съсобствеността върху дворното място участват А. С., Н. С. Н., И. В. К., Е. В.Т., Р. И. К., И. Б. З., М. Б. З., Д. Е. З., Г. Е. З. и К. Ф. при следните права: за А. С. – 59 974 137 216/75 278 149 632 ид. ч., за Н. С. Н. – 2 190 633 984/75 278 149 632 ид. ч., за И. В. К. – 2 464 463 232/75 278 149 632 ид. части, за Е. В. Т. – 2 464 463 232/75 278 149 632 ид. части, за Р. И. К. – 1 095 316 992/75 278 149 632 ид. ч., за И. Б. З. – 2 038 506 624/75 278 149 632 ид. ч., за М. Б. З. - 2 038 506 624/75 278

149 632 ид. ч., за Д. Е. З. – 1 612 550 016/75 278 149 632 ид. ч., за Г. Е. З. – 547 658 496/75 278 149 632 ид. ч., и за К. Ф. – 851 913 216/75 278 149 632 ид. части. Доколкото признатите с решението на районния съд на А. С. 164 819/207 360 идеални части от правото на собственост върху дворното място и жилищната сграда, приведени до десетична дроб са приблизително 0.8 ид. ч., в какъвто смисъл е и изводът на въззивния съд (59 974 137 216/75 278 149 632 ид. ч. са всъщност 0.8 ид. ч. – след закръгляне до десетичния знак на 0.7967), решението следва да бъде потвърдено в частта, в която исковете по чл. 124, ал. 1 ГПК са отхвърлени.

Спорният по делото въпрос е и придобила ли е А. С. правото на собственост в пълен обем върху трите делбени имота.

За да се признае на едно лице право на собственост по отношение на чужд имот, нормата на чл. 79, ал. 1 ЗС установява, че претендиращият неособственик следва да е упражнявал в период, по – дълъг от десет години, фактическа власт по отношение на конкретна вещ без противопоставяне от стрА. на невладеещия собственик на вещта поведение на пълноправен собственик, тоест поведение, безсъмнено сочещо, че упражнява собственически правомощия в пълен обем за себе си.

Съгласно задължителните разяснения в Тълкувателно решение № 1 от 6.08.2012 г. на ВКС по тълк. д. № 1/2012 г., ОСГК, при спор за придобиване по давност на съсобствен имот от един от съсобствениците следва да се даде отговор на въпроса дали той владее изключително за себе си целия имот и откога. Поначало упражняването на фактическата власт продължава на основаниято, на което е започнало, докато не бъде променено. След като основаниято, на което въззивникът А. С. е придобила фактическата власт върху вещта – по наследяване по закон от Вера Андолина, признава такава и на остА.лите съсобственици, то я прави държател на техните (чуждите) идеални части и това е достатъчно да се

счита оборена презумпцията на чл. 69 ЗС. Тогава, за да придобие по давност правото на собственост върху чуждите идеални части, съсобственикът (въззивникът А. С.), който не е техен владеец, следва да превърне с едностранни действия държането им във владение. Тези действия трябва да са от такъв характер, че с тях по явен и недвусмислен начин да се показва отричане владението на останалите съсобственици. Това е т. нар преобръщане на владението /*interversio possessionis*/, при което съсобственикът съвладеец се превръща в съсобственик владеец. След като въззивникът А. С. се позовава на придобивна давност, в нейна тежест е да установи, че е извършила действия, с които е престанала да държи идеалните части от вещта за другите съсобственици и е започнала да ги държи за себе си с намерение да ги свои, като тези действия са доведени до знанието на останалите съсобственици. В случая доказателства за това, че А. С. е завладяла частите на останалите съсобственици, променяйки намерението си, както и че е манифестирала пред останалите съсобственици и осъществила действия, отблъскващи владението им, не са ангажирани. Събраните гласни доказателства установяват единствено ползването на дворното място и къщата от А. С., която полагала грижи за него и поддържала имота в състояние, годно за живеене, като събирала и плодовете от насажденията. Еднолично получаване на добиви от съсобствения имот не е равнозначно на отнеме владението на останалите съсобственици и недопускане те да го ползват съобразно идеалните си части. Промяната в намерението не трябва да остане скрита, тя трябва да намери външна изява в предприемане на конкретни действия, които да показват на сънаследниците, че тяхната фактическа власт е отблъсната. Следователно фактът на едноличното ползване на имота от сънаследника не е достатъчен за доказване на възражението за придобивна давност.

По изложените горе съображения решението следва да бъде отменено в частта по определяне на квотите на страните

в съсобствеността, както и в частта, в която исковете за делба на имот с идентификатор по КKKP на с. В. Т., община С., описан в исковата молба като ливада с площ от 675 кв. м., имот № в землището на с. В. Т., общ. С., и имот с идентификатор по КKKP на с. В. Т., община С., описан в исковата молба като овощна градина с площ от 1 447 кв.м., имот № по картата на землището на с. В. Т., общ. С., насочени срещу М. С. К. са отхвърлени, като вместо него се постанови извършване на делба при посочените по-горе квоти, поотделно за земеделските имоти, от една страна, и дворното място с построената върху него сграда, от друга. В останалата обжалвана част решението следва да се потвърди.

С оглед изхода на спора въззивникът А. А. С. следва да заплати на Н. С. Н. разноските за въззивните производства. Общият размер на направените разноски е 1 400 лева за адвокатско възнаграждение. От тази сума следва да се присъди само частта, съответстваща на квотата на съделителя, т. е. 40. 74 лева.

Частната жалба на Н. С. Н. срещу определение № 8 от 05.05.2022 г., с което съдът е отхвърлил молбата ѝ за изменение на решението в частта за разноските, като ѝ се присъдят по-висок размер на разноските, е неоснователна, тъй като същите са присъдени при отчитане на правата ѝ в имуществената общност.

Така мотивиран, Софийски окръжен съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 260105/03.12.2021 г., постановено по гр. д. № 496/2019 г. по описа на РС – Своге, поправено с решение от 03.04.2023 г., **В ЧАСТТА**, в която искът за делба на имот с идентификатор по КKKP на с. В. Т., община С., описан в исковата молба като ливада с площ от 675 кв. м., имот № в землището на с. В. Т., общ. С., и имот с идентификатор по КKKP на с. В. Т., община С., описан в исковата молба като овощна градина с площ от 1 447 кв.м., имот №по картата на землището на с. В.Т., общ. С., насочени срещу М. С. К. са отхвърлени, **КАКТО** и в частта по определяне

на квотите на страните в съсобствеността, **ВМЕСТО КОЕТО ПОСТАНОВЯВА:**

ДОПУСКА ДА СЕ ИЗВЪРШИ СЪДЕБНА ДЕЛБА на имот с идентификатор по КККР на с. В. Т., община С., описан в исковата молба като ливада с площ от 675 кв. м., имот № в землището на с. В. Т., общ. С., и имот с идентификатор по КККР на с. В. Т.в, община С., описан в исковата молба като овощна градина с площ от 1 447 кв.м., имот № по картата на землището на с. В. Т., общ. С., между А. С., Н. С. Н., И. В. К., Е. В. Т., Р. И. К., И. Б. З., М. Б. З., М. С. К., Д. Е. З., Г. Е. З. и К. Ф. при следните права: за А. С. – 58 270 310 784/75 278 149 632 ид. ч., за Н. С. Н. – 2 190 633 984/75 278 149 632 ид. ч., за И. В. К. – 2 464 463 232/75 278 149 632 ид. части, за Е. В. Т. – 2 464 463 232/75 278 149 632 ид. части, за Р. И. К. – 1 095 316 992/75 278 149 632 ид. ч., за И. Б. З. – 2 038 506 624/75 278 149 632 ид. ч., за М. Б. З. - 2 038 506 624/75 278 149 632 ид. ч., за М. С. К. – 1 703 826 432/75 278 149 632 ид. ч., за Д. Е. З. – 1 612 550 016/75 278 149 632 ид. ч., за Г. Е. З. – 547 658 496/75 278 149 632 ид. ч., и за К. Ф. – 851 913 216/75 278 149 632 ид. части.

ОТМЕНЯ Решение № 260105/03.12.2021 г., постановено по гр. д. № 496/2019 г. по описа на РС – Своге, поправено с решение от 03.04.2023 г., **В ЧАСТТА** по определяне на квотите на страните при делбата на урегулиран поземлен имот .-..., кв. .. от ПУП на с. В. Т., целият с графично измерена площ от 1 400 кв. м., заедно с построената в имота масивна жилищна сграда, със застроена площ от 66 кв.м.,

ВМЕСТО КОЕТО ПОСТАНОВЯВА:

ДОПУСКА ДА СЕ ИЗВЪРШИ СЪДЕБНА ДЕЛБА на урегулиран поземлен имот .-..., кв. .. от ПУП на с. В. Т., целият с графично измерена площ от 1 400 кв. м., заедно с построената в имота масивна жилищна сграда, със застроена площ от 66 кв.м., при следните права: за А. С.– 59 974 137 216/75 278 149 632 ид. ч., за Н. С. Н. – 2 190 633 984/75 278 149 632 ид. ч., за И. В. К. – 2 464 463 232/75 278 149 632 ид. части, за Е. В. Т. – 2 464 463 232/75 278 149 632 ид. части, за Р. И. К. – 1 095 316 992/75 278 149 632 ид. ч., за И. Б. З. – 2 038 506 624/75 278 149 632 ид. ч., за М. Б. З. - 2 038 506 624/75 278 149 632 ид. ч., за Д. Е. З. – 1 612 550 016/75 278 149 632 ид. ч., за Г. Е. З. – 547 658 496/75 278 149 632 ид. ч., и за К. Ф. – 851 913 216/75 278 149 632 ид. части.

ПОТВЪРЖДАВА решението в останалите обжалвани части.

ОСЪЖДА А. А. С. да заплати на Н. С. Н. разносните за производствата пред окръжния съд – сумата от 40. 74 лева за адвокатско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния касационен съд на Република България в едномесечен срок от съобщаването му на страните с препис.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____